

У Місіонерському заклику 8 листопада минулого року Генеральний Настоятель казав: *“У Конгрегації є такі місця, де нам складно продовжувати діяльність, оскільки в деяких країнах п’яти континентів бракує салезіян... Я по-особливому думаю про молодь, яка чекає на нас в контексті Проекту Європа, на Близькому Сході, в країнах, де переважають мусульмани, на островах Океанії, у Південному Судані, Монголії, Сибіру, Камбоджі, Малайзії, як і серед міграційної молоді американського континенту та багатьох інших місцях!”*. Цікаво. Здається, що це говорить сам Отець Боско. Ми ніби бачимо його у кімнаті на Вальдокко на верхньому поверсі, де він вздовж і впоперек вивчає карту світу, дивлячись на ті місця, куди він прагне послати своїх синів.

Ми можемо обрати будь-яку з цих націй чи місіонерських фронтів і (1) молитися за них, (2) цікавитися ними, (3) говорити про них. Таким чином байдужість чи невігластво нас не паралізують. *“Отець Боско живий”*. Це регулярно повторює о. Анхель. Він по-особливому живий, коли прагне зберегти місіонерський дух у кожному зі своїх синів і дочок. Дякую... і—вперед!

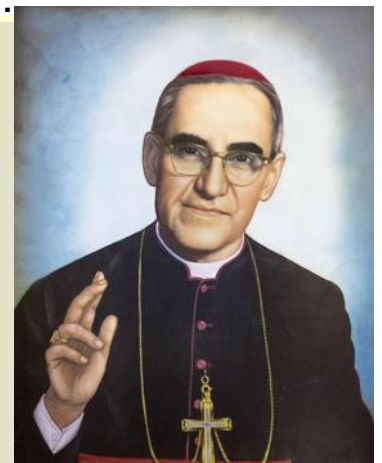
J. Basanes **о. Гільєрмо Базаньєс SDB**
Радник у справах місій

Перемогти насильство ненависті силою любові

“Голос блаженного Оскара Ромеро продовжує лунати, щоб нагадати нам про те, що Церква є Божою Родиною, в якій не може бути розбрату. Віра в Ісуса Христа, які правильно зрозуміли і піднесли до найвищого рівня, породжує спільноти миру та солідарності. До цього покликає Церква у Сальвадорі, в Америці та у всьому світі: бути милосердними і стати закваскою примирення в суспільстві.

Монсеньйор Ромеро закликає нас до здорового глузду та роздумів, поваги до життя та злагоди. Необхідно відмовитися від *«насильства меча та ненависті»* і жити *«силою любові, яку залишив розіп’ятий Христос, яка стає всім, щоб перемогти егоїзм і щоб запобігти такій жорсткій несправедливості»*. Він вмів бачити і пережив на собі: *«егоїзм, який приховується в тих, хто не бажає ділитися нічим з іншими»*. І з серцем батька він дбав про *“бідну більшість”*, благаючи владу *“перетворити зброю на робочі серпи”*.

“Скільки людей дивиться на монсеньйора Ромера, як на друга по вірі, скільки осіб звертається до нього, як до захисника і заступника, скільки людей захоплюється його постаттю, віднаходячи в ньому сили та мужність для розбудови Божого Царства і створення більш рівного та гідного суспільства.”

Папа Франциск

(лист з нагоди беатифікації Монс. Ромеро, 23 травня 2015)

24 березня

Мученицька смерть блаженного Оскара Ромеро
ДЕНЬ МІСІОНЕРІВ-МУЧЕНИКІВ

ЗАВЖДИ ‘У ТРИВОЖНІЙ ГОТОВНОСТІ’, ЩОБ ВИРУШИТИ У ‘ВІДКРИТЕ МОРЕ’

Коли я познайомився з салезіянами, все Згромадження було сповнене місіонерським запалом, не тільки через “Проект Африки”, але й тому, що о. Вігано попросив кожен Провінцію заопікуватися певною місією територією. Багато салезіян з моєї Провінції вже давно стали місіонерами. Моє серце відчувало певну тривогу, адже я відчував це покликання покинути знайомі береги і вирушити у ‘відкрите море’.

Коли мою місіонерську заяву було прийнято, то початковий ентузіазм швидко перетворився на недовіру, адже мене вислали в Папуа – Нову Гвінею! “Тут взагалі можливо вижити?”. Мій страх і тривога невдовзі перетворилися на бажання вивчити мову та культуру “мого народу”! Разом з іншими чотирма салезіянами ми відкрили новий дім у столиці. Про Отця Боско тут ніхто нічого не знав. Важко бути піонером. Нам довелося імпровізувати. Та це були сповнені радістю та ентузіазмом роки. Після мого рукоположення мене знову направили сюди. Цього разу нашим завданням було виховання співпрацівників з місцевого населення. Ми створили першу групу Салезіян-Співпрацівників та АДМА. Я фактично став свідком народження салезіянської харизми у цьому регіоні.

Потім мій Інспектор повідомив мене, що Єпископська Конференція вирішила призначити мене директором Національного Літургійно-катехитичного інституту. Спочатку я відмовився, оскільки це було щось абсолютно нове для мене. Проте моє серце знову відчувало початкову тривогу. Я зрозумів, що необхідно перемогти страх, який засліплював мене! Зараз, озираючись назад, я усвідомлюю, що євангелізаційний супровід 23 дієцезій значно розширив мої церковні та місіонерські горизонти.

Згодом, працюючи над дипломом у Римі, я отримав несподівану пропозицію від Радника з питань Місій, який запросив мене у свій відділ. Того разу я дуже переживав. Проте я зрозумів: якщо Бог просить відкинути інтелектуальний аспект і знову навчитися довіряти Йому, то варто знову вийти в море. Я прийняв цю пропозицію після тривалих роздумів. Зараз, після зустрічі з місіонерами 5 континентів і багатьох конфліктних ситуацій, я дякую за цю отриману світову перспективу Згромадження.

Я вже планував завершити свою працю у Секторі Місій, коли Генеральний Настоятель закликав мене до себе і попросив стати Настоятелем нової Візитаторії Папуа–Нової Гвінеї і Соломонових Островів. Коли він пояснював мені своє рішення, я задавав собі безліч питань і був сповнений численними сумнівами. І тоді я почув внутрішній голос, який закликав мене погодитися вийти ще раз у відкрите море!

Це для мене суть місіонерства: жити у стані ‘тривожної готовності’ до чогось неймовірного, щоб навчитися довіряти Господеві, який завжди кличе нас до виходу в нові моря!

О. Альфред Маравілья, SDB
філіппінець, місіонер у Папуа – Новій Гвінеї

Свідчення салезіянської місіонерської святості

*Отець Перлуїджі Камероні, СДБ,
Генеральний Постулятор в справах канонізації святих*

Праведний Хосе Вандор (1909-1979), угорський місіонер в Кубі, завжди був по-особливому уважний до виховання юних учнів з бідних родин, задля яких він був готовий на все: “Ця професійна школа ставить за мету технічну та практичну підготовку молоді. Майже всі наші учні – вихідці з селянських родин, і більшість з них – сироти”.

Салезіянське Місійне Намірення

За Салезіян з Близького Сходу

Щоб Салезіяни продовжували бути знаками віри та надії серед переслідуваних християн Близького Сходу.

Салезіяни продовжують працювати у конфліктних країнах: Сирія, Судан, Туніс, Єгипет, Палестина, Іран, Ізраїль, Туреччина, Ліван. У цих країнах з глибоким християнським корінням учнів Христа тепер вважають чужинцями. Салезіяни, завдяки своїй місії вихователів і свідків Христа серед дискримінованих християн, яких переслідує ісламський режим, засвідчують любов, солідарність, єдність і віру Вселенської Церкви.

